

„Det mener jeg ogsaa,“ sagde Emanuel tørt.

„Nu, saa blev vi da endelig enige om en Ting! Men jeg har ogsaa været altfor snakkesalig . . . De véd jo nok, at det er gamle Jomfruers Vane. Nu er det Deres Tur at være underholdende, Hr. Pastor! Nu maa De pænt fortælle mig lidt om Dem selv. Fra Deres Søster — og for Resten ogsaa herude fra — véd jeg jo, hvilket sjælden smukt og lykkeligt Familieliv, De fører, at De har et Par søde smaa Børn, og at Deres Hustru stadig er næsten berømt her paa Egnen for sin Skønhed . . . kort sagt, at De i et og alt er en rigtig Lykkens Pamfilius, ikke sandt?“

Emanuel agtede ikke at indlade sig i nogen Samtale med hende om dette Emne. Men Stridslysten var nu en Gang bleven vakt hos ham, og han kunde derfor ikke lade være at ytre:

„Jeg kan høre paa Deres Tone, at det har forbavset Dem.“

„Siden De selv siger det . . . nu, saa vil jeg ikke nægte det.“

„Det kan jeg saa udmærket godt forstaa! Med Deres Opfattelse af Familielykke og Deres Anskuelser om Ægteskabet som en Slags erotisk Leg eller Underholdning . . . Anskuelser, som jeg for Resten ogsaa selv en Gang har næret, men